

[Freddy Madsen.]

ning, men der er nok nogle områder, hvor man kan regulere, så er det et udtryk for, at det bare er ordene, der efterhånden er tilbage, og ikke handlingerne.

Må jeg så sige til sidst: det her er jo et uhyggeligt eksempel på, at den massive hetz, der fra forskellige sider føres mod uddannelse og forskning, slår igennem, og jeg har lige for et par dage siden fået et eksempel på, hvor tåbeligt denne hetz undertiden kan optræde. For et par år siden havde vi en sag, hvor en velmenende kontorassistent ved Århus universitet fandt ud af, at de forskere, som sidder ved vores højere læreanstalter, beskæftiger sig med tåbelige ting. Det, hun især har hæftet sig ved, var, at en forsker beskæftigede sig med romerske vandmøllehjul. Den sag blev slået stort op i medierne. Den var i radioen og i fjernsynet, i bladene osv., og jeg er sikker på, at det har givet folk mange steder ude i de små hjem, hvor man har tænkt: ja, de er jo også idioter, disse mennesker, romerske vandmøllehjul — skal danske skatteydere virkelig betale for det? Nu har jeg lige fået meddelelse om, at FAO, FN's internationale organisation for landbrug, har fundet ud af, at man kan anvende denne forskning. I samarbejde med den pågældende forsker er man i gang med på grundlag af denne forskning at lave projekter, som kan anvendes i udviklingslandene. Jeg ved godt, at for nogle — også i denne sal — er det aldeles ligeegyldigt, om vi kan lave en forskerindsats, der måske kan betyde forbedrede levevilkår for millioner i udviklingslandene, men jeg tror, at for sundt tænkende mennesker giver det en fornemmelse af, at meget af det, som man i visse situationer kan synes er lidt uforståeligt, kan der nu også godt være noget fornuft i på længere sigt, og at det danske samfund også er rigt nok til både uddannelsesmæssigt og forskningsmæssigt at leve op til de traditioner, vi faktisk har på det område.

Jens Kristian Hansen (S):

I denne omgang nogle spredte bemærkninger til enkelte af ordførerne.

Hr. Freddy Madsen siger i sit indlæg, at vort nuværende kapitalistiske samfund er præget af planløshed, og samtidig siger han, at det er en illusion at tro, det kan lykkes at foretage en realistisk planlægning af uddan-

nelsen. Ja men det er altså det, som vi er i gang med nu, og det er det, vi ønsker at gøre. Jeg pegede i mit første indlæg på betydningen af den store vægt, vi lægger på, at erhvervs- og studievejledningen udbygges på alle trin af uddannelsessystemet lige fra folkeskolen og længere frem i uddannelsen. Det er ikke bare ord, det er handling. Vi erkender, at vi har et for stift uddannelsessystem for de 16—19-årige, og derfor ønsker vi, at der sker en samordning af uddannelsen i det 10.-12. skoleår, vi hilser da også med tilfredshed undervisningsministerens initiativ på dette område. Vi vil ikke være med til at foregøgle vore unge, at de blot skal tage en uddannelse, som vi med sikkerhed ved fører frem til arbejdsløshed. Totaldimensionering til de 20.000 studerende årlig er ingen adgangsbegrænsning, og det betyder ikke, at de unge, der forlader gymnasierne til næste år, ingen mulighed har for en højere uddannelse, men derimod, at vi bliver i stand til at vejlede dem i langt, langt højere grad end tidligere.

Vi vil altså ikke, som kommunisterne åbenbart vil, lade naturkræfterne råde på gammelliberalistisk vis.

Til fru Tove Nielsen vil jeg gerne sige, at efter venstres sædvane indeholdt hendes indlæg nogle bemærkninger om, at det var venstre, der havde skabt grundlaget for beslutningerne om de videregående uddannelser. Vi kender jo da alle sammen venstres gentagne krampagtige forsøg på at hævde paterniteten til forslag. I dag drejer det sig hovedsagelig om materialet for de videregående uddannelser og om folkeskoleloven, og for begges vedkommende er sandheden da også denne gang, at venstre bygger på socialdemokratiske forslag. Det gælder de højere uddannelser, hvor venstre blot arbejdede videre og ikke bidrog selvstændigt på ét eneste punkt, og det gælder folkeskoleloven. Jeg beklager, at det også var nødvendigt i denne debat at inddrage disse ligeegyldige bemærkninger, som ikke bringer os videre.

Fru Tove Nielsen var betænkelig ved den totale ramme på de 20.000 studerende, sådan at forstå, at tallet nok var i overkanten af det forsvarlige, ligesom hun var betænkelig ved, at kun de uddannelser, der lå over stigningsprocenten på 4 i den offentlige sektor, betragtes som truede områder. Vi vil godt holde fast ved disse tal. Vi ønsker nem-